

Εξήγηση της Η΄ ωδής του κανόνος του Ακαθίστου Ύμνου. (+Α. Θεοδώρου, Καθηγ. Παν/μίου)

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

«Παίδας ευαγείς εν τη καμίνω ο τόκος της Θεοτόκου διεσώσατο· τότε μεν τυπούμενος νυν δε ενεργούμενος, την οικουμένην άπασαν αγείρει ψάλλουσαν· τον Κύριον υμνείτε τα έργα και υπερυψούτε εις πάντας τους αιώνας».

(Τους ευσεβείς Παίδες στο καμίνι ο Τόκος της Θεοτόκου διέσωσε (από τις φλόγες). Και τότε μεν σαν προ-τύπωση, τώρα δε πραγματικά σώζει την οικουμένη, την οποίαν και συναθροίζει με ένα στόμα ψάλλουσα. Υμνείτε τον Κύριον όλα τα έργα του και υπερυψούτε αυτόν εις πάντας τους αιώνας.)

Ο ποιητής επανέρχεται και πάλι στη Βαβυλώνα, στην εικόνα τη χρυσή που έστησε ο ματαιόδοξος Ναβουχοδονόσωρ, και το καμίνι που πύρωσε ο θυμός του, στο οποίο διέταξε να καούν όλοι εκείνοι που δεν θα ήθελαν να την προσκυνήσουν,

αναγνωρίζοντάς τον ως Θεό. Οι Τρεις Παίδες αρνήθηκαν να εκτελέσουν την εντολή του θεομάχου ηγεμόνα, ρίχτηκαν στο πυρωμένο καμίνι, από το οποίο τους έσωσε ο αληθινός Λόγος του Θεού. Η διήγηση αυτή της Βίβλου είναι από τις πιο σημαντικές. Σ' αυτήν επανέρχεται ο ποιητικός στίχος. Σ' αυτήν υπάρχει η προτύπωση του Λόγου στη λυτρωτική του ενέργεια στην παλαιά οικονομία. Την εκπλήρωσή της δε, βρίσκει στη λυτρωτική ενέργεια του ένσαρκου Λόγου, ο οποίος φάνηκε επί της γης πλήρης και τέλειος άνθρωπος, αφού πέρασε από την Πύλη της Παρθένου. Ο Λόγος στη νέα του λυτρωτική οικονομία, ως σαρκωμένος πλέον Θεός, τελεί "ενεργεία" εκείνο, το οποίο δήλωνε η προτύπωση της παλαιάς οικονομίας. Λύτρωσε τον κόσμο από το καμίνι των παθών και την αγριεμένη φλόγα της αμαρτίας, στην οποία είχε ρίξει το γένος των ανθρώπων ο νοητός Ναβουχοδονόσωρ, το αποστατικό πνεύμα της ακολασίας. Το έσωσε με τη δροσιά του Πνεύματος που κατέκλυσε σαν χείμαρρος ορμητικός την μήτρα της Πανάγνου και από κει άρδευσε τα σύμπαντα, αφού έσβυσε το πυρωμένο καμίνι της φθοράς και του θανάτου. ([περισσότερα...](#))